

50 שנות
תרבות בנגב
Be'er Sheva
Theater
תיאטרון
באר שבע

דרמה מוסיקלית ישראלית מרגשת

צוממת וולקרו

מחזה עינת ברנובסקי עפ"י סרטו של ערן ריקליס
תסריט משה זונדר אמיר בן-דוד הפקת הסרט ערן ריקליס מוש דנון

קרדיטים

מחזה מאת **עינת ברנובסקי**
על פי סרטו של **ערן ריקליס**
תסריט מאת **משה זונדר אמיר בן-דוד**
הפקת הסרט **ערן ריקליס מוש דנון**

ניהול מוזיקלי ועיבודים **ליאור רונן**
עיצוב תאורה **רונן נג'ר**
הדרכה קולית **גיא פרטי**
קרבות במה **גיא באומהקר**
עוזרת במאי **שני צברי**

בימוי **אלדר גוהר גרויסמן**
עיצוב תפאורה **רועי ואטורי**
דרמטורגיה **שחר פנקס**
עיצוב תלבושות **גילי כוכבי**
עיצוב וידאו **יערה ניראל**

משתתפים

אבי אלבז

עומר שמשוני

כדורגלן הפועל חיפה, חבר של מיכה ובן
זוגה של דליה

אתי ידגר

אביב ונטורה/ויקי כהן

אשתו של ידגר

אידה

אינה בקלמן

מלצרית חדשה ב"צומת וולקן" ועולה
חדשה מברית המועצות

מיקי בר

חיים עוז זנאתי

אמרגן ומפיק תקליטים מצליח מתל
אביב/שומר בנמל חיפה

מיכה שלי

אורי בלופרב/גבריאל דמידוב

הזמר וכותב השירים של להקת "צופן גנטי"

דני רפאלי

רועי כהן

קלידן הלהקה ופסנתרן קלאסי

יגאל ידגר

אסף יוסף זגה

בסיסט הלהקה ולוחם אש, נשוי לאתי

אלי כהנא

דני רועי שפירא

מתופף הלהקה ומעריץ את גולדה מאיר

ג'ימי סמית

יואב הייט

בעל הפאב "צומת וולקן", חי שנים בארצות
הברית והיה מנהל הופעות של להקות רוק
מפורסמות

דליה אנקורי

הילה לב-ארי

מלצרית בפאב "צומת וולקן", חולמת להיות
עיתונאית, בת זוגו של אבי

תקציר

פאב **צומת וולקן**, אוקטובר 1973. להקת הרוק **צופן גנטי** עומדת להגשים את החלום ולפרוץ בענק. אמרגן מפורסם מתל אביב מגיע כדי לשמוע את הלהקה ואולי להפוך אותה לדבר החם הבא של ישראל, אבל את ההזדמנות הגדולה שלא תחזור, הוא מציע רק לסולן הלהקה, מיכה שלי. שלי מוצא את עצמו נקרע בין הנאמנות לחבריו ובין החלום הגדול לפרוץ החוצה ולהגשים את עצמו.

אלו הם רגעים אחרונים של נעורים כשברקע הולמים תופי המלחמה ששינתה את פני החברה הישראלית לתמיד.

המחזה הוא עיבוד בימתי קצבי וסוחף לסרט המצליח ועטור הפרסים של ערן ריקליס משנת 1999.

הצגה ראשונה 20 בפברואר 2023, תיאטרון באר שבע

🕒 **כשעה וארבעים דקות** ללא הפסקה

מימין לשמאל: דני שפירא, גבריאל דמידוב, רועי כהן

הסרט צומת וולקו

על פי סיפור מאת משה זונדר, אמיר בן-דוד, ערן ריקליס שחקני הסרט אורן שבו, דני שטג, תומר שרון, גילי שושן, יעל הדר, סמי הורי, ג'ק אדליסט. צלם ראשי אמנון זלאיט עורכת נעמי פרס-אבירם ניהול אמנותי יואל הרצברג הפקה מוסיקלית חיים רומנו אמיר בן-דוד. הסרט הופק בסיוע קרן הקולנוע הישראלי (ע.ר) מיסודו של משרד התרבות והספורט המועצה הישראלית לקולנוע, רשת תקשורת והפקות (1992) בע"מ, הקרן לעידוד הסרט הישראלי מיסודה של התאחדות ענף הקולנוע בישראל. הפקה של ערן ריקליס הפקות בע"מ ומוש דנון.

צילומים מסט הסרט
למעלה מימין: אמיר בן-דוד,
משה זונדר, אורן שבו,
ערן ריקליס
למטה מימין:
ג'ק אדליסט ז"ל, תומר שרון,
גילי שושן, דני שטג

צוות ושחקני הסרט
צילום: יוני המנחם

מימין לשמאל: אביב ונטורה, אסף זגה

שירי ההצגה

צומת וולקן

מילים ולחן אמיר בן-דוד

אי שם

מילים אהוד מנור

לחן נורית הירש

ביצוע אילנית

אני מאוהב

מילים עינת ברנובסקי

לחן יונתן ויינרייך

אחרי הסערה

מילים ולחן יחיאל 'קיטש' אמסלם

דף חדש

מילים ולחן יחיאל 'קיטש' אמסלם

רק בישראל

מילים אהוד מנור

לחן נורית הירש

מה אברך

מילים רחל שפירא

לחן יאיר רוזנבלום

מה עכשיו

מילים ולחן אמיר בן-דוד

צומת וולקן

מקום המפגש של כביש 4 - שדרות ההסתדרות עם רחוב החרושת הפונה צפון-מערב לכיוון מרכז הקניות "חוצות המפרץ" ולבתי המלאכה של הרכבת, דרום מערבה לרחוב משה דיין המוביל לבית הספר הטכני של חיל האוויר. הצומת קיים לפחות משנות ה-30 של המאה ה-20, אז קישר ביו כביש חיפה עכו ובתי המלאכה של הרכבת. שמו הרשמי של המקום, כיכר הל"ט, מציין את זכרם של 39 עובדי בתי הזיקוק היהודים שנרצחו בידי פועלים ערבים בטבח בתי הזיקוק ב-30.12.1947. שמו הפופולרי יותר של הצומת ניתן לו על שם בתי היציקה ומפעל האמבטיות וולקן, ששכן בעבר במקום שבו נמצא היום מרכז הקניות. המפעל הוקם ב-1934 ונקרא על שם וולקן, שמו הרומי של הפייסטוס, אל האש, הנפחים וחרשי הברזל במיתולוגיה היוונית.

מימין לשמאל: חיים זנאתי, יואב הייט, אורי בלופרב

אין לי ברירה אני חייבת לכתוב את המחזה הזה

/ עינת ברנובסקי, המחזאית

שלוש בלילה. שקט מוחלט מסביב. החלון פתוח ורוח נעימה נכנסת לחדר. התפאורה המושלמת לשינה אבל אני לא מצליחה להירדם. מסתובבת במיטה מצד לצד, נושמת עמוקות, חושבת מחשבות יפות, וכלום. עוד לילה כזה. מדליקה את הטלוויזיה. סרט ישראלי. **צומת וולקן**. טוב, נראה, זה בטח ירדים אותי. אבל לא, ההיפך. אני רואה את הסרט עד סופו ובסוף מייבבת בלי שליטה. האדם מתכנן ואלוהים צוחק עליו מלמעלה. מרגיש כמו החיים שלי באותו רגע, או בכל רגע. זה יכול להיות מחזה נהדר. והתחושה שאני כבר מכירה ממחזות קודמים שלי מתגנבת שוב -

"אין לי ברירה אני חייבת לכתוב את המחזה הזה".

זה סרט מצוין. למה לעבד אותו למחזה? למה להעלות אותו על במה? אין שאלה יותר שנואה עליי, זאת האמת. אבל אני אנסה לענות עליה. קודם כל, סיפור הוא סיפור, הוא סיפור. ואם הסיפור טוב, הוא יחזיק את כל הצורות. נכון שאני יכולה פשוט לשלוח אנשים לראות את הסרט או לראות אותו שוב בעצמי, אבל יש משהו בפלטפורמה השונה. המעבר מהמסך לבמה. דעתי האישית בלבד – קולנוע הוא אמנות התמונה, תיאטרון הוא אמנות המילה. קולנוענים אוהבים להמעיט במילים. מחזאים? רק תנו לנו מילים, הרבה מילים. על הבמה אני לא יכולה לברוח לשוט מהמם של שמיים כחולים עם עננים לבנים ולקוות שהקהל יבין למה התכוונתי. שהחיים יפים כמו השמיים הכחולים, או להיפך שעננים מכסים את השמיים והחיים לא כל כך יפים. בתיאטרון המילה מדייקת את הדמות ואת המצב ואיתה את הקהל. אם החיים יפים אני צריכה למצוא דרך דרמטית להגיד את זה, ואם הם לא יפים גם. והחיים? הם מתקיימים על הבמה מול העיניים של הקהל, לפעמים הם לא נראים אמיתיים. כי הבית לא באמת בית, זאת תפאורה. השמש לא באמת שמש, זה פנס עוצמתי.

אבל הצחוק הוא באמת צחוק והדמעות הן באמת דמעות
והחיים מתכנסים לתוך בועה של שעה וחצי-שעתיים והם הכי
אמיתיים שיש.

אז התיישבתי וכתבתי ומחקתי וכתבתי ומחקתי וכתבתי
שוב. ואכלתי ביסלי ובייגלה ופוררתי פירורים על המקלדת,
ושתית קפה וקולה זירו, וצחקתי ובכיתי והתעצבנתי והכל
מהכל.

ואז תיאטרון, ודרמטורגית, ובמאי ושחקנים ויוצרים ודעות
ושכתובים. ו...ו...ו... (נחסוך לכם את כל הסאגה)

ועכשיו פירות העבודה והנשמה לפניכם, קהל יקר, מקווה
שתהנו לפחות כמוני.

עינת

מימין לשמאל: עומר שמשוני, הילה לב-ארי

על הסרט צומת וולקן

/ ערן ריקליס, במאי ומפיק הסרט

כל סרט הוא מסע אישי, מאתגר, מרגש, שלוקח את הבמאי למחוזות נפשו בתקווה שמה שהוא ימצא שם יגיע גם אל קהל הצופים כשיבואו לצפות בו. **צומת וולקן** נכנס לחיי באמצע שנות התשעים. אלו היו שנים מלאות ריגושים. ב-1990 עשיתי את "גמר גביע" שנחל כישלון בקופות וגם אצל המבקרים בישראל אבל היה פריצת דרך בינלאומית, השתתף בפסטיבל ונציה היוקרתי (1991) וזכה שם לתגובות נלהבות במיוחד ולאחר מכן הוקרן גם בפסטיבל ברלין (1992) ומשם המשיך לעוד עשרות פסטיבלים ברחבי העולם- וגם הוקרן בבתי קולנוע בארה"ב, אנגליה ועוד. מיד אחרי, סעדיה מרציאנו ז"ל אמר לי שאני חייב לעשות סרט על זהר ארגוב. כשתהיתי על כך הוא אמר לי: **"עשית סרט על פלסטינים, אתה יכול לעשות גם סרט על גיבור תרבות שלנו"**. הוא צדק. הבנתי מהר מאוד שזהר הוא גם סיפור מדהים, גם דמות מורכבת עד מאוד וגם- בעיקר- זמר נפלא שככל שגיליתי אותו, הבנתי את גדולתו- למרות הבעיות שנילוו לאישיותו. התמזל מזלי ושני עיתונאים צעירים- אמיר בן-דוד ומשה זונדר- כתבו מוסף גדול ביום השנה החמישי למותו של זהר- כך שמצאתי מיד את השניים שיכלו לצלול יחד איתי לעולמו של זהר ולכתוב את התסריט. וכך היה. את הסרט- בהפקתם של מיכאל שרפשטיין ז"ל ועמית מנלזון- ביימתי כבר בתחילת 1993 והוא היה מסע מרתק בעשייתו ועוד יותר במפגש המטורף עם הקהל העצום שנהר לבתי הקולנוע כשהוא יצא למסכים בספטמבר 1993. מבחינתי זה היה פיצוי מרגש על הקהל שלא הגיע ל"גמר גביע"...

אבל למה ההקדמה הארוכה הזאת?

כי ממנה התחיל **צומת וולקן**... אחרי ההצלחה של "זהר" היה ברור למשה, אמיר ולי שחייבים לעשות עוד משהו ביחד. נדמה לי שאני באתי עם הרעיון של לעשות משהו על להקת רוק מבאר שבע (שם צמחתי כילד ונער- עם גיחות לכל מיני מקומות בעולם תוך כדי) ואמיר- שהוא מקרית מוצקין- אמר מיד שיותר הגיוני שנספר על להקה מהקריות (ומיד הסכמתי) וכך אמיר מהקריות, משה מחולון ואני מבאר שבע יצאנו

שוב למחוזות הפריפריה הישראלית שבה טמון בעיניי כוחה האמיתי של החברה הישראלית. רקחנו יחד סיפור שלאחריו, עם המון ישיבות אצלי במטבח, משה ואמיר כתבו תסריט. לאחר זמן מה (נדמה לי 1995) היה לנו תסריט מעולה וסרט בהתהוות. אבל... הוא נדחה שוב ושוב בקרן הקולנוע ולא הצלחתי למצוא לו מימון - בעוד אני עסוק בסדרות דרמה לערוץ 2 שזה עתה נפתח.

צומת וולקן לא התרומם עד שלפתע - אי שם ב-1998 - נוצר מצב של כסף מהקרן וכסף מ"רשת" (ערוץ 2). לא הרבה כסף. למעשה מעט מאוד... אבל החלטנו, שותפי להפקה מוש דנון ואני שהסרט הזה הוא בנשמתנו ושפשוט נעשה אותו בעשר אצבעות. מבחינתי - מעבר לאתגר ההפקתי - זה אמר לביים סרט מורכב ב-19 ימי צילום בלבד. אמנם הייתי כבר במאי מיומן עם שלושה פיצ'רים מאחוריו ושעות רבות של דרמה טלוויזיונית - ועדיין ליצור סרט על להקת רוק, שחקן כדורגל ועיתונאית לוחמת כשהכל קורה בשנת 1973, כלומר סרט תקופתי, היה ממש אתגר עצום. אבל עמדנו בו כי כולנו, הצוות המופלא, חבורת השחקנים המדהימה, פשוט כולם - אהבנו את מה שעשינו. נכון שזה אמור להיות כך בכל יצירה שנוצרת מתוך תשוקה ואמונה, אבל ב**צומת וולקן** היה משהו מיוחד, משהו ששילב בין נוסטלגיה ממשית לבין זיכרונות של ממש לבין הטראומה של מלחמת יום הכיפור שריחפה על פני הדור שלי (הייתי חייל צעיר במלחמת יום כיפור ושהיתי בסיני יותר משבעה חודשים), כצל מאיים מעל עשרת ימי הסיפור של הסרט.

אני חייב מילה על השחקנים - החבורה המשובחת הזאת, אורן שבו, יעל הדר, דני שטג, גילי שושן, סמי הורי, תומר שרון וג'ק אדליסט ז"ל האהוב כל כך. אליהם הצטרפו לגיחות אורח יהודה ברקן ז"ל, קובי רכט, קובי אשרת, אנלי הרפז ז"ל (אוף) ועוד מלא אנשים טובים ואהובים. הסרט הזה היה חגיגה. היה לו צוות נפלא כל כך (אמנון זלאיט צילם באהבה גדולה, יואל הרצברג עיצב, ענבל שוקי הלבישה, נעמי פרס - אבירם ערכה ועוד ועוד) וכולנו פשוט בילינו - למרות שהעבודה היתה ממש ממש קשה... אבל ממש. היה גם לא קל מבחינה מוזיקלית - שירים מקוריים של הלהקה (פרי עטם של אמיר בן-דוד, יחיאל 'קיטש' אמסלם וקובי רכט) והמון שירים של מיטב הלהקות של שנות השישים והשבעים ביניהם:

King Crimson, The Animals, Deep Purple, Hollies וכמובן

גם אילנית... את הסרט הפצתי לבד (חוויה בפני עצמה) והוא לא הגיע לקהל גדול, אבל נדמה לי שבמהלך השנים הוא צבר מעמד קאלט וכיום הוא אהוב על ידי רבים שגילו אותו במהלך השנים.

זה כבר 23 שנה מאז שיצא למסכים... וואו. וזה כל כך משמח שעכשיו הוא זוכה להכרה נוספת בדמות מחזה שעינת כתבה נפלא ויעלה על במת התיאטרון עם דור חדש של יוצרים ושחקנים שאני בטוח שישמרו על הכוח וריגוש של המקור בצד הבאת רוח חדשה ליצירה ולקהל העכשווי. מאוד מרגש לראות את אחת מהיצירות שלך יוצאת לדרך חדשה ואני יכול רק לחתום ולומר - בהצלחה!!!

מימין לשמאל: דני שפירא, יואב הייט, גבריאל דמידוב

מימין לשמאל: הילה לב-ארי, אסף זגה, דני שפירא, אביב ונטורה, אינה בקלמן, גבריאל דמידוב, רועי כהן, עומר שמשוני

מימין לשמאל: אינה בקלמן, דני שפירא

השבוע שלפני פרוץ המלחמה ההיא

/ משה זונדר, תסריטאי הסרט

העלילה של **צומת וולקן** מתרחשת באחד השבועות הקריטיים של מדינת ישראל. השבוע שלפני ה-6 באוקטובר '73, בו פרצה מלחמת יום כיפור. המלחמה הזאת גרמה לשבר פתוח בחברה הישראלית, שגלי ההדף שלו עוד מורגשים היטב. השבוע הזה נבחן בדרך כלל בהקשר לכשל המודיעיני שהוביל לכך שצבאות מצרים וסוריה הפתיעו את מדינת ישראל הזחוחה והאטומה, שראשיה היו נתונים עדין לאופוריה של הניצחון במלחמת ששת הימים. ערן, אמיר ואני ניסינו לבחון את השבוע הזה מזווית אחרת לגמרי. ערן מבאר שבע, אמיר מקרית מוצקין ואני מחולון. כתבנו את השבוע הזה מבעד לעיניהם של צעירים מהקריות, הנטועים בפריפריה פיזית ונפשית: חברי להקת רוק שרוצים לפרוץ ולהגיע לתל אביב, צעירה ששואפת להיות עיתונאית ב"העולם הזה" ודרך כך לנסות לקרב בין לבבות של יהודים וערבים וכדורגלן בעל יכולת פנומנאלית שמקבל הצעה של פעם בחיים לשחק בקבוצה הטובה בעולם.

אל המסגרת העלילתית הזאת רצינו למזוג את מה שקרוב אלינו – חברות, אהבה, רצון להגשמת חלומות ורוקנרול משובח. לחזור אל הרגעים האלה ואל השאלות הזכורות לנו היטב: כשאתה בראשית שנות ה-20 שלך, איך אתה מתחיל לפלס את הדרך שלך בעולם האמיתי של הגדולים? ואיזה מחירים אתה נכון לשלם עבור זה? בהקשרים האלה, האישי והלאומי, "צומת וולקן" הוא סרט על אובדן התמימות. חלפה כמעט רבע מאה מאז ש"צומת וולקן" עלה על מסכי הקולנוע. הוא לא הצליח בקופות, למרות שזכה לאהדת הביקורת. אבל לאט לאט נוצר לו, עם השנים, קהל אוהדים נאמן שמשאיר את הסרט בחיים, כמו מסע הופעות רוק שאינו נגמר. אנחנו שמחים וגאים ש"צומת וולקן", בעיבוד הבימתי המצוין של המחזאית עינת ברנובסקי, מגיע לבמת תיאטרון באר שבע וייחשף לדור חדש של חולמים צעירים.

חוזר לצומת

/ מתוך ראיון של בועז כהן (זמן חיפה, 25.11.2008)
עם תסריטאי הסרט, אמיר בן-דוד

עשרים שנה לאחר שעזב את הקריות לטובת קריירה מוזיקלית ועיתונאית משגשגת, שב אמיר בן-דוד, בעבר חבר בלהקת אבטיפוס וכותב הסרט **צומת וולקן**, לתחנות שעיצבו את חייו והפכו אותו לחלק מהמיתולוגיה המוזיקלית של האזור

מיכה שלי תמיד רצה לפרוץ. הוא ניגן בלהקת קצב קרייתית וחלם על תפקיד ראשי במחזמר. הוא האזין לפינק פלויד ודמיין שזה הוא. הוא הופיע בבארים אפלים בקריות ופנטז על הבמות הכי גדולות. אבל התהליך לא היה קל. וממש כמו מיכה שלי, גיבור הסרט **צומת וולקן**, כך גם אמיר בן-דוד, יוצר הסרט.

חודשים ארוכים חיכו בן-דוד ושותפיו להפקה לתשובה מהקרן לעידוד קולנוע בנוגע למימון שיאפשר להפוך את התסריט למציאות קולנועית.

אבל תשובה חיובית לא הגיעה, ובן-דוד, יושב וחיכה. סבלנותו כמעט פקעה, נראה היה שהפרויקט יורד לטמיון, אך בסופו של דבר הסרט אושר לתחילת עבודה.

"**צומת וולקן** לא עבר בקרן הרבה זמן", נזכר בן-דוד, שמוכר בעיקר בזכות היותו חבר בלהקת הרוק המיתולוגית "אבטיפוס".

"בלי הקרן אתה לא עושה סרטים בארץ, ושלב התשובה אם הקרן מאשרת את תקציב הסרט שלך או לא הוא קריטי, ברמה של חיים ומוות לסרט. אף משקיע פרטי לא ישקיע כסף בסרט אם הקרן לא משקיעה. לנו אמרו- לא. סגרו לנו את הדלת והיו כמה חודשים שהיה נראה שהסרט מת".

איך ההרגשה בכזה מצב?

"זו חתיכת ייאוש. אתה עובד על משהו מאות שעות, הולך עם זה, חי את זה, חי את הדמויות, אתה חולם על זה בלילה וקם עם זה בבוקר. זה מעסיק אותך והנשמה שלך בתוך זה ואתה מזדהה עם זה ואז אומרים לך לא. זאת חתיכת סטירת לחי".

גם כמוזיקאי ליוו אותך תחושות כאלו?

"בוודאי. אתה אוכל סטירות כאלו גם בלהקה. כתבת את השיר שלך, הלחנת אותו והחברים אמרו לך שזה שיר ענק. הם מתים על זה. ואז אתה מגיע לחברת תקליטים, נותן את הקלטת שלך, מחכה ומחכה ולא מצלצלים אליך. אתה מתקשר לשאול מה קורה ואומרים לך, 'כן, לא, תשמע, זו לא תקופה טובה!' זה לא זה ואתה מבין שלא רוצים וזה לא כף. אבל אוכלים את החרא הזה, זה חלק מהעסק. **צומת וולקן** כולו על זה".

צומת וולקן מתאר להקת רוק מקרית חיים שחלומם של חבריה, בראשותו של מיכה שלי, הוא לפרוץ לעיר הגדולה, והסיפור משתלב במארג אנושי של רגשות, ציפיות, יחסים והמון מוזיקה נפלאה של שנות השישים והשבעים. החבורה נפגשת ומופיעה בפאב קבוע בקריות, ערב מלחמת יום הכיפורים כשישראל עדיין זחוחה ויהירה ואזרחיה תמימים, ודמויות נוספות שמככבות בסיפור הן סימלה של עיר נמל מתועשת, שכפי שקורה במקומות דומים בעולם – ליברפול, ניוקאסל, ניו אורלינס, למשל – מוציאות מתוכן מוזיקאים נפלאים וגם כאלו שקיוו להצליח אבל את ההופעות הטובות ביותר המשיכו לקיים בפאבים שכונתיים.

"אני אוהב את הסרט וחושב שהוא טוב", אומר בן-דוד, שכתב את התסריט ביחד עם משה זונדר. "הייתה לנו כוונה לעשות סרט רוקנרול, ובגלל זה השקענו בפס הקול. קיבלתי אוסקר על המוסיקה. למרות שהסרט לא פרץ אז, לא הייתה הרגשה של כישלון. זה הרבה פעמים עניין של טיימינג. מתי אתה יוצא, מה יוצא מולך, מה קורה באותו זמן, איזה מצב רוח יש. את הסרט 'זהר', למשל, כתבנו משה ואני הוא זכה להצלחה אדירה, בין היתר בזכות המעריצים הגדולים שיש לזהר ארגוב בארץ. כש**צומת וולקן** יצא זו הייתה תקופה אחרת מבחינת הקולנוע הישראלי. בשנים האחרונות יש חזרה של הקהל, הרבה בזכות סדרה של סרטים טובים שיצאו בשנים האחרונות".

יש קשר בין חיפה והקריות, ערי נמל בעלות איזור תעשייה, לעובדה שיוצאים מהן כל כך הרבה מוזיקאים?

"כן. הסביבה נותנת כוח, ורואים את זה במיוחד בסרט. סרט זה לא רק דמויות ודיאלוגים. סרט זה גם ויזואליה, ואת הוויזואליה שיש בקריות אין בשום מקום אחר. הפועלים והמפעלים והמחרטות והנמל ובתי הזיקוק, כל הדבר הזה של הקריות, שהן מקום ייחודי ויוצא דופן, חזק מאוד. וממנו המוזיקה יוצאת החוצה. מהמקום הזה, שאחראי על חלק משמעותי באישיות שלך".

היה חשוב לכם המימד הריאליסטי?

"כן, רצינו שהמוסיקה תהיה אותנטית ככל האפשר, אז הבאנו אנשים שניגנו והופיעו באותה תקופה, עם הסאונד ושירים מאז, כמו 'קיטש' אמסלם וחיים רומנו. את רוב הסרט צילמנו בקריות עם האופנה שלבשו אז".

בן-דוד נולד בחיפה לפני 43 שנים וגדל בקרית מוצקין. השכונה הייתה אז כל העולם עבורו. "אני זוכר היטב את התקופה בקריות", הוא מספר, פניו משדרים געגוע לימים ההם. "גרתי שם עד גיל 21. לא יצאתי כמעט מהקריות, הייתי בחו"ל פעם אחת בגיל 17 ובת"א פעם בשנה. וזהו".

עוד כשהיה צעיר גילה את המוזיקה, וזו הפכה למרכז חייו. הוא החל לנגן, להתעניין ולהתעמק, ובימים בהם הדרך היחידה לגלות עולמות חדשים הייתה דרך הרדיו או חנויות תקליטים, מצא עצמו בן-דוד עסוק לא מעט בהכרה של אמנים חדשים.

ובניגוד להווה, בו כמעט כל מידע אפשר להשיג באמצעות גוגל או רשתות חברתיות, הרי שבאותם ימים היה עוד מקום ששימש אבן שואבת לאוהבי מוזיקה ולעוסקים בה.

לפאבים בקריות הגיעו אנשים עם אוספי התקליטים הפרטיים שלהם ומחליפים חוויות ואינפורמציות. המקום המוביל והמרכזי היה ה"פאבליק" המיתולוגי, שקיבץ אליו את כל מי שרצה להיות משהו, ובאותה חלקת אלוהים גם היה משהו. ממש כמו **בצומת וולקן**.

"ההופעות שלנו בקריות היו בעיקר בפאבליק", נזכר בן-דוד. "כמובן שהופענו בכל הארץ בתקופה ההיא, אבל 'הפאבליק' היה מעין בית שני שלנו. אלכס צ'רקס ז"ל ואדי ארליך היו חברים טובים שלנו והיינו בני בית במקום. זו הייתה תקופה ש'הפאבליק' היה מרכז של אוהבי מוזיקה בקריות.

הייתה בו תמיד אווירה מחשמלת ותחושה חזקה של קהילה, שהתגבשה בעיקר סביב המוזיקה. עד היום אנחנו נאמנים, במידה מסוימת, לרוח ההיא. המקום האהוב עלינו בתל אביב הוא אברקסס של אדי ארליך, שהוא במובן מסוים ההמשך התל אביבי של 'הפאבליק'".

מהרבה בחינות הדור שלך היה בעצם פורץ דרך.

"הייתה סצנה של מוזיקה בקריות גם לפנינו, של להקת בנזין, אבל כמובן שהדור שלי, שאפשר לכלול בו את איל שטר, ארקדי דוכין, מיכה שטרית, ערן צור ועוד רבים פחות מוכרים, הפך להיות משמעותי. היה לנו מורה למוזיקה בשם אופיר גל, וכולם בעצם למדו ממנו. ערן צור היה איתי בכיתה, ולו ולאיל שטר הייתה להקה. כך כולנו התחברנו אחד לשני. היינו נפגשים אחד עם השני במקומות שונים, אבל רק מאוחר יותר לכל אחד היה את המקום שלו. לנו היה את המקלט מתחת לבית של ההורים שלי בקרית מוצקין".

כבר אז ארקדי היה אגדה?

"שמענו שיש בקרית ים מוזיקאי רוסי אחד, גאון, ופתאום הסתובבו קלטות שלו ושמענו שירים שהוא כתב, הלחין והקליט. רק שמענו עליו לא ידענו מי זה. וכשאתה בן 16, קרית מוצקין וקרית ים הם שני עולמות שונים. קרית ים הייתה מבחינתנו מעבר להרי החושך. אבל יש לי עד היום הקלטות של ארקדי ומיכה כשהם היו בני 15, הרבה לפני שמישהו ידע מי הם".

גם אתם רציתם לצאת מהמקום הזה ולפרוץ?

"קודם כל, זה אחד האתוסים הגדולים של החיים בפרובינציה. בפרברים. הכמיהה לעיר הגדולה. התחושה שאתה חייב לצאת אליה. תמיד זה ככה, בכל העולם. מהבחינה הזו, זה לא רק הסיפור של הקריות. תמיד ההתרחשות הגדולה היא במרכז. גם אנחנו היינו חייבים לעזוב. אתה צריך אנשים שיזינו אותך ויפרו אותך ואתה אותם. גם לא הייתה ברירה, שם היו האולפנים, שם היו חברות התקליטים. לא היה פשוט לעבור אבל גם לא הייתה ברירה אחרת".

מימין לשמאל: גבריאל דמידוב, אביב ונטורה, אסף זגה, עומר שמשוני, דני שפירא, אינה בקלמן, הילה לב-ארי, יואב הייט, רועי כהן

מה החזאי מבין?

ההזדמנות הראשונה האמיתית של בן-דוד וחבריו לפרוץ הייתה בשנת 1985. המועדון התל אביבי "שמיים" קיים תחרות להקות צעירות לקראת פסטיבל ערד הראשון, ולחברים מהקריות זה היה הרווח בדלת דרכו שאפו להראות לעולם מה הם יודעים לעשות.

"היה לנו הרכב שנקרא 'פאוסט', נזכר בן-דוד, "והוא כלל את איל שכטר, גיא דובדבני, טל יניב, אסף מרוז שהמשיך מאוחר יותר ל'איפה הילד' ואותי. הצלחנו להרים חמישה-שישה קטעים. גם ארקדי ומיכה הגיעו בהרכב שנקרא אז 'זרם מקומי', והיה עוד הרכב שהגיע מחולון, 'מדיום', שלימים נהיה נוער שוליים. אף להקה לא התקבלה ובאותו שבוע התפרסמה ביקורת בעיתון 'העיר', שכיסחה לכולם את הצורה. היינו ממש הרוסים מזה, קיבלנו בראש ואחרי התחרות כל הלהקות החליפו שמות".

בן-דוד וחבריו לא תיארו לעצמם שאותו הרכב בוסרי יהיה בעצם הגרעין הראשוני שעל בסיסו תוקם כמה שנים לאחר מכן להקת "אבטיפוס", שהוא ושכטר ייסדו, מהמשפיעות והחשובות בשנות התשעים. אבל גם תהליך הולדתה של אבטיפוס לא היה קל.

"הסתובבנו בשוק די הרבה זמן והיינו מיואשים", הוא מתאר בעיניים מלאות תשוקה ולהט. "הופענו בכל חור, ניסינו, דפקנו על כל דלת, היינו בכל חברות התקליטים, הבאנו חומר, אמרו לנו 'לא, לא, לא'. זה היה ממש קרוב כדי להגיד, 'די, מספיק!'. ואז, בשנת 1992, פגשנו את יהודה עדר, שהיה אז בשלב של הפסקה מהפקות תקליטים. טל יניב, אחד החברים בלהקה, דיבר איתו וביקש ממנו לקפוץ לראות אותנו.

הוא בא יום אחד, על הדרך, חזר מאיזה אירוע, חצי שיכור, ניגנו לו קצת וזה הגניב אותנו. הוא אמר לנו, 'יש פה קטע!'. וככה התחלנו לעבוד איתו. עבדנו הרבה זמן יחסית, משהו כמו שנה על השירים שכבר היו כתובים. שיר שיר, פירקנו אותם ושינינו והפכנו אותם ושיחקנו איתם. עשינו ניסיונות עד שזה התגבש למה שזה נהיה בתקליט. אני חושב שגם שומעים בתקליט את כל העבודה העצומה שנעשתה שם".

ואותו תקליט, "מה החזאי מבין", הפך לאחד האלבומים המשמעותיים ברוק הישראלי באותן שנים ובכלל, והשפעתו ניכרת עד היום. שירים כמו "מועקה", "תשאירי לי מקום לחבק אותך" ו"בוקר טוב עולם" הפכו ללהיטי ענק שמושמעים עד היום, באופן תדיר, בתחנות רדיו שונות ובפאבים. אותם פאבים שבן-דוד וחבריו כל כך רצו לפרוץ מהם החוצה, אל העולם הגדול.

*אתה יכול להשוות בין עשיית האלבום אז למה שקורה היום
במוזיקה?*

"עם הטכנולוגיה של היום אתה יכול לשבת בבית ותשעים אחוז מהעבודה על התקליט אתה עושה מול המחשב ועם מעט מאוד כסף. מה שהלך לאיבוד זה שפעם הדבר לא היה נגיש וזה היה יקר וזה חייב אותך לעבוד נורא קשה לפני. לא יכולת להרשות לעצמך לבזבז שעות אולפן יקרות וכשהיית בא להקליט, היית בא מוכן פיקס.

התקליטים היום מאוד מופקים, אבל אתה לא שומע עיבודים יותר,

או את זה שלכל כלי יש את התפקיד שלו ועוברים על כל הפרטים. זה נשמע בהתחלה נורא טוב ומאוד מופק, אבל אין מאחורי זה את הדברים העדינים, את המשחקים הקטנים שקורים כשאתה עובד המון זמן. בשנייה הראשונה שאתה שומע משהו אתה אומר 'ואוו', אבל בשנייה ובשלישית אתה אומר, 'אוקיי', הבנתי, נגמר לי מזה".

האלבום הראשון, הפופולאריות בה זכו בעקבותיו, ההופעות, הקליפים ותשומת הלב התקשורתית היו גם סוג של מלכודת הדבש עבור בן-דוד וחבריו, מסוג המלכודות שאינן פוסחות על להקות רוק רגע אחרי שעשו את המכה. הרצון האישי של החברים לעשות דברים שונים הביא לאינספור התנגשויות וחיכוכים.

השעות הרבות, הימים, השבועות, החודשים והשנים שעברו יחד הביאו למיאוס הדדי וכשיצא התקליט השני של הלהקה, "איך עושים מים", הכישלון כבר היה כתוב על הקיר. "להקה זה כמו זוגיות, רק עם חמישה אנשים", הוא מספר, "היינו המון שנים יחד, להקה שרצה שבע שנים. טחנו אלפי שעות והקלטות ונסיעות להופעות, ולא יכולנו כבר לסבול אחד את השני. רבנו על כל שטות וכבר לא היה כף. היינו נורא מצליחים וכל אחד רצה לעשות משהו אחר, היו אגו וקנאה, עצבים וסתם עייפות ושומעים את זה גם באלבום, שזה גם יפה. זו מוזיקה של החיים, תקליט יותר מריר ומסובך, פחות שלם אבל יש לו את הקטע שלו ויש שם דברים מאוד יפים".

הלהקה התפרקה והחברים התפזרו לקריירות שונות. חלקם המשיכו לבד והוציאו תקליטי סולו. בן-דוד בחר להתמקד באהבה הגדולה שלו לכתיבה והחל למלא תפקידים מרכזיים בעיתונות, אליה התגלגל באופן מקרי. "יום אחד פגשתי חברה שלי מבית הספר היסודי", הוא נזכר.

אחרי נסיעה ארוכה להודו, שבה ניקה את הראש ואת הנפש, השתקע בן-דוד בתל אביב, סיים תואר במשפטים, השקיע במשפחה והחל לעבוד על דברים שונים הקשורים בכתיבה. עיתונות, תסריטאות ומוזיקה הפכו לפרנסה שלו, ולאחרונה הוא מונה לסגן המו"ל של המגזין "טיים אאוט", לאחר שסיים קדנציה מוצלחת כעורך העיתון. כך, למעשה, מוצא עצמו בן-דוד, שגדל במקום הכי רחוק שיכול להיות מלב ליבה הברנז'ה, מנהל את העיתון שכל כך מזוהה עם התל אביביות.

"כל מה שאני אגיד זה קלישאות אבל כנראה שהן נכונות, בדברים האלה אתה חייב, אם אתה באמת רוצה לעשות משהו, ללכת עד הסוף עם זה. דברים קורים הרבה פעמים בצורה מפתיעה ובאופן מקרי, כי אתה שם ואתה עושה עוד משהו ועוד משהו ואתה פוגש פתאום עוד בן אדם ומשהו מזיז אותך לאיזשהו מקום. אתה צריך להתעקש על מה שאתה רוצה", הוא ממשיך בלהט ונדמה שיש לו מה לומר, בצורה נחרצת, לאלו המקווים להצליח ולפרוץ. "אני לא יכול להבטיח לאף אחד ששום דבר יקרה או לא יקרה לו. יש הרבה מזל והרבה עניין של מקריות. מה היה קורה אם הייתי הופך להיות עורך דין כמו שההורים שלי רצו? מה היה קורה אם לא היינו פוגשים את יהודה עדר? מה היה קורה אם הסרט לא היה עובר בקרן? המקריות הזו היא עקשנות של הרבה מאוד זמן. בסוף המזל נתקל בעבודה הקשה".

מימין לשמאל: אביב ונטורה, הולה לב-ארי, אינה בקלמן

ערן ריקליס מפיק ובמאי

מבכירי יוצרי הקולנוע בישראל שמאחוריו סרטים עטורי פרסים שזכו להצלחה בינלאומית.

ביניהם: הכלה הסורית, עץ לימון, שליחותו של הממונה על משאבי אנוש (פרס אופיר), ערבים רוקדים, זהר, גמר גביע, מסתור ועוד רבים. ביים סדרות טלוויזיה רבות (המשאית, סיבת המוות-רצח, יסורי אפרים ועוד), סרטים דוקומנטריים וסרטי פרסומת.

משה זונדר תסריטאי

יוצר ותסריטאי קולנוע וטלוויזיה, מורה לתסריטאות, סופר ועיתונאי חוקר.

בין עבודותיו לטלוויזיה: סדרות הדרמה "טהרן" - יוצר ותסריטאי ראשי (כאן 11 ו-Apple TV+), זוכת פרס ה"אמי" הבינלאומי 2021, "פאודה" (Yes ונטפליקס) - תסריטאי ראשי ו"המיוחדת" (רשת) - יוצר ותסריטאי ראשי. בין עבודותיו לקולנוע: הסרטים "סבנה", "הבודדים", "מוקי בוערה", "זהר" ו"האח של דריקס". לימד תסריטאות במעלה, מנשר, סם שפיגל, אוניברסיטת ראטגרס בניו ג'רזי ואוניברסיטת המדינה של סן דייגו. היה עיתונאי חוקר במעריב. פרסם את ספר העיון "סיירת מטכ"ל" (כתר, 2000), שזכה בפרס יצחק שדה לספרות צבאית ואת הרומן "חי, צומח, דומם" (כתר, 2011).

אמיר בן-דוד תסריטאי

עיתונאי, סופר, מוזיקאי ותסריטאי.

תסריטאי הסרט זוכה פרס אופיר (על פס הקול לסרט "צומת וולקן") ופרסי הטלוויזיה (על הסדרה "מגש הכסף" ועל עריכת "פגישה עם רוני קובן"). ממייסדי להקת "אבטיפוס" ומחבר רבים משיריה. חבר מערכת ובעל טור אישי ב"זמן ישראל". בשנה האחרונה היה שותף ליצירת סדרת הטלוויזיה "זכרוני הראשון - שלמה ארצי ביוגרפיה מוזיקלית" ו"דוד מלך ישראל השנייה". אבא של לילה, נעם ודורי. גר בתל אביב.

עינת ברנובסקי מחזאית

מחזאית, שחקנית, דרמטורגית, מתרגמת, תסריטאית, במאית. בעלת תואר ראשון בביולוגיה (או"פ), תעודת הוראה לביולוגיה-מדע (הטכניון), בוגרת בית הספר למשחק בית צבי, ניהול מוסדות תרבות (אוניברסיטת תל אביב), למדה כתיבה לתיאטרון, תסריטאות וצילום סטילס. במשך 14 שנים שמשה כדרמטורגית של ה"סטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין", לימדה כתיבה דרמטית במעלה בית הספר

לקולנוע, 15 שנים קריינית בספרייה לעיוורים.

ביו מחזותיה: **למה לא באת לפני המלחמה (ת' באר שבע, מועמדת לפרס מחזאית השנה 2011)**. המחברת הגדולה (ת' גשר). דרושה עוזרת (שלמה צח וציפי מייזלר). עושת הנפלאות (מדיטק). "הדרך לג'אנה (פסטיבל אישה בחולון). שונאים, סיפור אהבה, אמה ויגואר, החיים על פי אגפא, פלטונוב, נערות אובדות, בובה שחורה. תרגמה 45 מחזות מאנגלית וגרמנית - תרז ראקן - אמיל זולא / גנבים - דיאה לווהר / שפת אם, מאמאלושן - מריאנה זלצמן / קליגולה - אלבר קאמי / בית הרוחות - קרידד סביטץ על פי איזבל איינדה / פרנקנשטיין הצעיר, מחזמר - מל ברוקס / יורידיקה, סלולרי של איש מת, בחדר הסמוך - שרה רוהל / רודף העפיפונים. שיחקה בתיאטרון - אנה סרגייבנה אודינצוב - אבות ובנים - ת' הספרייה / לילי (אמה) - אמה ויגואר - צוותא / ג'מילה - הדרך לג'אנה / נעמי - דרושה עוזרת / מוטל בן פייסי - יידישפיל. בטלוויזיה ובקולנוע - טיפול נמרץ / פיק אפ / קמטי צחוק / צילי / עלה קטן. בימוי - פלטונוב / 9 קבין של תשוקה יצרה, כתבה ומשחקת בסדרה "הצלמת" (12+).

אלדר גוהר גרויסמן במאי

בעל תואר MFA בבימוי באוניברסיטת תל אביב ובעל תואר (BA) Hons באמנויות הבמה, London University of The Arts.

בין עבודותיו בתיאטרון: קזבלן (הבימה), פרפרים הם חופשיים, ימים בגן עדן (ת' באר שבע), בילי אליוט (NMC הפקות), רוק בבית הספר (ת' תל אביב), היפה והחיה (אול סטייג' הפקות), שלושת המוסקטרים (יוכלמן אשר הפקות), דוקטור דוליטל (מדיטק), הלב של רומיאו (ת' השעה). במאי טקס המשואות 2020, 2021, 2022 (טרגט מרקט הפקות), במאי אמנותי של חצאי הגמר והגמר אירוויזיון 2019, במאי מופע הכוכב הבא, רוקדים עם כוכבים, בית ספר למוסיקה ו-גוט טאלנט ישראל.

רועי ואטורי מעצב תפאורה

בוגר המחלקה לעיצוב במה בסמינר הקיבוצים בתל אביב, **בה זכה במלגת הצטיינות ע"ש משה שטרנפלד**. בוגר תואר שני (קרדיף, בריטניה). Design for Performance - Royal Welsh College for Music and Drama. עיצב תפאורה ותלבושות לעשרות הפקות פרפורמנס, תיאטרון, מחזות-זמר, הצגות ילדים ומופעי מחול בתיאטראות רפרטואריים, בפרינג' ובבתי ספר למשחק. עובד ויוצר כמעצב וארט דירקטור בהפקות קולנוע וטלוויזיה ומרצה לעיצוב ארט בסמינר הקיבוצים.

בין עבודותיו בתיאטרון: קזבלן (הבימה בשיתוף ת' השעה), נתן החכם (ת' החאן), דניאל בעלי (ת' המשולש), האחד (ת' המשולש), על האש (ת' הקאמרי), יהודים רעים (ת' הקאמרי), אם נדע לאהוב, ימים בגן עדן (ת' באר שבע), דז'יגאן ושומעכר רצים לבחירות (יידישפיל), הגיבן מנוטרדאם (הארצי לנוער), משחקי הלב (ת' אורנה פורת), טימון איש אתונה (אנסמבל עיתים), סופמשחק (אנסמבל עיתים), קיץ אחרון, שעת הילדים (גודמן), אחת. אחת (להקת ורטיגו), The Sicilian Courtesan (RWCMD). עיצב ארט לסרטי הקולנוע אוהב אותך צ'ראלי, אמצע החיים, הארוחה (יונייטד קינג). **זוכה פרס עיצוב תפאורה להצגת הילדים דוט והקנגורו בפסטיבל בחיפה 2018. זוכה פרס עיצוב תפאורה למחזמר טראסק בחג המחזמר בת ים 2017.**

שחר פנקס דרמטורגיה

בוגרת תואר שני בבימוי, החוג לתיאטרון בפקולטה לאמנויות, אוניברסיטת תל אביב. משמשת כדרמטורגית בית של תיאטרון הבימה.

בין עבודותיה כמחזאית: "בשר גבירותי ורבותי" (אנסמבל הרצליה), "אבא שלי לא ציפור" (פסטיבל ישראל). "אדם לא מת סתם", "המאהב", "אבא גוריו", "סיפור פשוט", "לבד בברלין", "ארץ חדשה" בשיתוף שי פיטובסקי (ת' הבימה). "תהלה", "האדרת", "בדמי ימיה" (ת' החאן). "הוא הלך בשדות" (ת' בית ליסין). "בימינו לא יוצאים לדו קרב", "הבא אחריו", "הדירה של רוזה" בשיתוף איה קפלן (ת' באר שבע). בין

עבודותיה כדרמטורגית: "אורסטס ואלקטרה-משפט רצח" (ת' לאומי קפריסין). "כנרת כנרת", "חלום ליל קיץ" (ת' החאן). "הסוחר מוונציה", "לא אשנא", "הקמצן", "סימני דרך", "מיקה שלי" (ת' הבימה). "דרך השלום", טופס 17, קצר, שיעור(ת' באר שבע). **פרסים: 'מחזאית השנה' על ההצגה "אדם לא מת סתם" 2013, פרס רוזנבלום למחזאית 2014.**

גילי כוכבי מעצבת תלבושות

בוגרת מגמת עיצוב במה במכללת סמינר הקיבוצים, זוכת **מלגת הצטיינות ע"ש משה שטרנפלד ומלגה מקרן שרת**. מנהלת מחלקת תלבושות ואביזרים בתיאטרון באר-שבע, **זוכת פרס היוצרת והעובדת המצטיינת לשנת 2019**.

במהלך השנים עיצבה תלבושות, תפאורה ואביזרים להצגות בתיאטראות שונים ומגוונים כגון תיאטרון באר שבע, התיאטרון הלאומי הבימה, המדיטק, תיאטר ג'יי וושינגטון, התיאטרון הארצי לנוער בשיתוף אורתו-דה, תיאטרון השעה, התיאטרון הערבי עברי, תיאטרון תמונע, להקת "על הבמה",

חברת "אפרודיטה" איטליה, פסטיבל עכו, פסטיבל תיאטרון קצר, פסטיבל תיאטרונטון, סדרת "צלילי קסם" באופרה, קבוצת התיאטרון הירושלמי, בתי ספר למשחק- סמינר הקיבוצים, גודמן, בית צבי, ניסן נתיב, אוניברסיטת חיפה.

ליאור רונן ניהול מוזיקלי ועיבודים

בוגר האקדמיה למוזיקה ולמחול בירושלים, במחלקה למוזיקה רב תחומית. **בוגר מצטיין של מגמת התיאטרון בתיכון תלמה ילין. זוכה מלגות קרן התרבות אמריקה ישראל 2003-2006**.

בין עבודותיו: הלחנה: תיאטרון הבימה - מלאכת החיים, את שאהבה נפשי, מעבר לדלת, גלבי, בקשתה האחרונה של רווקה, דבר על מקום הימצאם. תיאטרון החאן- טייבלה והשד. בית ליסין- המחליפה, מר גרין. תיאטרון אורנה פורת- כראמל, טביעת האצבע של איל, היפה והחיה, בנעליו, שבעת הגמדים ושלגיה, עלי בבא וארבעים השודדים,

מולאן, אי המטמון. תיאטרון השעה - אליס בארץ הפלאות, זה בראש שלך, ילד הטבע, נקודות של אור, פצפונת ואנטון, מול כולם, מכתבים לאחי. תיאטרון ארצי לילדים ולנוער- אל עצמי, מר זוטא ועץ התפוחים. תיאטרון המדיטק- דון קישוט. עיבודים וניהול מוזיקלי: תיאטרון הבימה- השנה היפה בחיי, אידה, הכבש הששה עשר, עוד חוזר הניגון, מאמא מיה, מצדה 1942, מוטל סוף העולם, אביב מתעורר, גבעת חלפון אינה עונה, סיפור אהבה בשלושה פרקים, עלובי החיים (ניצוח ותזמור למקלדות), גבירתי הנאווה(ניצוח ועיבודים), אם יש גן עדן, ארוחה עם אידיוט, השחקן. תיאטרון הקאמרי- "שלום לך ארץ", תיאטרון ארצי- סאלח שבת. יידישפיל- א יידישע מאמע, נשמה צוענית, מונולוגים מהקישקע. תיאטרון חיפה-הכתובה, פרפרים בראש, בילי שוורץ(תזמורים). תיאטרון הספרייה ובית צבי- שבתות וחגים, כנר על הגג, סיפור אהבה, לעולם בעקבות השמש- משירי אהוד מנור, עלובי החיים, שיקגו, גברתי הנאווה. דטנר על הגג. **זוכה פרס המוסיקה בפסטיבל חיפה הבינלאומי להצגות ילדים 2021**.

יערה ניראל מעצבת וידאו

יוצרת עצמאית בינתחומית בוידאו, אמנית, מעצבת. מתמחה בשילוב הקרנות וידאו לעבודות מחול, פרפורמנס תיאטרון, וכמו כן בהקרנות וידאו חיות ותלויות מרחב וחלל, הציגה עבודותיה בפסטיבלים בארץ ובעולם. בוגרת בצלאל, החממה לאמנים צעירים של בי"ס מוסררה, ומרכז כלים - מרכז בינלאומי ובית למחול עכשווי.

עיצוב וידאו: נער האופניים (ת' החאן), מעבר לגבול (ת' פרינג' אשדוד), כרמן, לה בוהם, דון ג'ובאני (אופרה קאמרה), אלוף העולם (ת' אורנה פורת), זה יכול להיות אדם עומד בשלג, אדגר(ת' נא לגעת), שנת אפס (ת' יפו), WART (רננה רז), מכתב הקסם (ת' חיפה), אגם הברווזים (ת' הקיבוץ), ספר תולדות אדם, אדל (אנסמבל בית התיאטרון), המוזה של ביאליק (ת' 'סול'). יצירותיה ארקטיקה, בדידותן של הממותות האחרונות, השוקה, Heavily Ever After ואישקט - בשיתוף עם הכוריאוגרפית מעין ליבמן-שרון, הציגו בפסטיבלים בארץ ובעולם. **זוכת ציון לשבח על עיצוב וידאו להצגה מכתב הקסם בפסטיבל חיפה להצגות ילדים 2021.**

גיא פרטי הדרכה קולית

מלחין, פסנתרן, מעבד ומדריך קולי. בוגר האקדמיה למוסיקה ולמחול בירושלים והרויאל אקדמי אוף מיוזיק בלונדון.

כמנהל מוסיקלי בהפקות: לילה בפריז (ת' הקאמרי), הכתובה (ת' חיפה), לזרוס - דיוויד בואי (מרכז ענב לתרבות), שלמה המלך ושלמי הסנדלר (ת' רמת גן). עוזר למנהל המוסיקלי/ פסנתרן ומנצח בהפקות: ינטל (הבימה), כנר על הגג (ת' העברי), עוד חוזר הניגון, מיקה שלי (הבימה), הכל זהב (ת' הארצי לילדים ונוער). הדריך קולית את משתתפי הפקת רוק בבית הספר (ת' תל אביב), ינטל (ת' הבימה). כמתזמר, מעבד ופסנתרן עבד עם מיטב התזמורות בארץ. הפיק מוסיקלית, הנחה ועיבד תכניות שונות לסינמטק ירושלים (קונצ'רטו לקולנוע) וניצח על המופע לא רק ירוקה - בשירים מתוך המחזמר Wicked. המחזמר סוניה שכתב יחד עם שותפו, שחר שמאי, יעלה בתיאטרון חיפה בסתיו 2023.

רונן נג'ר מעצב תאורה

מעצב תאורה, יוצר ויזם המזוהה עם יצירתיות ומקצועיות. עיצב הפקות תאורה מהגדולות, המורכבות והחדשניות בארץ ובזירה הבינלאומית.

בין עבודותיו: אירוויזיון 2019, טקס המשואות הר הרצל, טקס פתיחת המכביה, פסטיגל, הכוכב הבא. הצגות ומחזות זמר: שיקגו (בית ליסין), צלילי המוזיקה (האופרה הישראלית), אליס בארץ הפלאות (האופרה הישראלית). מופעי מוזיקה: ריטה, עברי לידר, אברהם טל, עידן רייכל, חנן בן ארי, שלומי שבת ורבים נוספים.

גיא באומהקר קרבות במה פעלולן אקשן, שחקן יוצר ומחזאי.

בין עבודותיו: ג'אז בקו הבלגי(צוותא זוכת ההצגה הטובה ביותר בפסטיבל הביכורים), צעיר לעזאזל(ניסן נתיב תל אביב), סיפורים משדה התעופה(פסטיבל עכו), חוזר לרוסיה (בבימוי ירדן גלבוע), מטורללים(ת' חיפה), שיעור(ת' באר שבע), בקולנוע -ההר של אמילי.

שני צברי עוזרת במאי

הסטודיו לאמנויות התיאטרון מיסודו של יורם לוינשטיין.

שחקנית: השונית (צוותא), חצאית כאן קודקוד (עצמאי, הבימה 4), אנסמבל 10 voices(עצמאי), אני רק שאלה. כותבת: את בדיוק כמו אמא שלך (פסטיבל תיאטרון קצר 2022). מפיקה/עוזרת במאי: רוזנקרנץ וגילדנשטרן מתים(גשר), The Wonder Boy (מסחרי, דובאי), השודדים (תמונע), פסטיבל תמונע (2018), פסטיבל אינטימדאנס (תמונע), Justkatzit (קבוצת תיאטרון-מחול עצמאית).

אורי בלופרב

מימין לשמאל: אביב ונטורה, אסף זגה

אורי בלופרב מיכה שלי

בין תפקידיו: אחד משלנו (ת' ב"ש), רומיאו ויוליה, מעבר להרים והגבעות, טייפ (ת' אלעד), מינוטאור (הסימטה), קול חתן וקולתי (צוותא), אהבת חינום בע"מ, שלוש אחיות, אנטיגונה (תמונע). טלוויזיה: מועדון החנונים, נעלמים, גאליס, המלאך השומר שלי, פלמ"ח, הבאר, בלוגה בלוז, ריקוד האש, קולנוע: מועדון החנונים הסרט, הרפתקה בשחקים, מתחתנת.

גבריאל דמידוב מיכה שלי

בוגר הסטודיו לאמנויות התיאטרון מיסודו של יורם לוינשטיין, מחזור 2019.

בין תפקידיו: "בילבי" (ת' ת"א), זה מסתובב (ת' יפו), טרופותי (ת' אורנה פורת), ינטל, אידה(ת' הבימה), החתול במגפיים(ת' המדיטק). טלוויזיה וקולנוע: כפולים, מלכות.

רועי כהן דני רפאלי

בוגר הסטודיו לאמנויות התיאטרון מיסודו של יורם לוינשטיין, מחזור 2022.

תיאטרון: ילד שוק (ת' השעה הישראלית). פרסומות: XL וואלה שופס, טרה.

אסף זגה יגאל ידגר

בוגר גודמן-בית ספר למשחק בנגב, מחזור י"ד.

בין תפקידיו: אחד משלנו, גיבור (ת' באר שבע). טלוויזיה: השוטרים, אזהרת מסע, פאודה 4, שישה אפסים, אלף, שמיים אדומים, השוטרים 2. פרסומות: הפועל באר שבע.

דני רועי שפירא אלי כהנא

שחקן ואמן כלי הקשה, מתגורר בעיר העתיקה בבאר שבע. בוגר גודמן-בית ספר למשחק בנגב, מחזור ח'. משחק בתיאטרון באר שבע מ-2015.

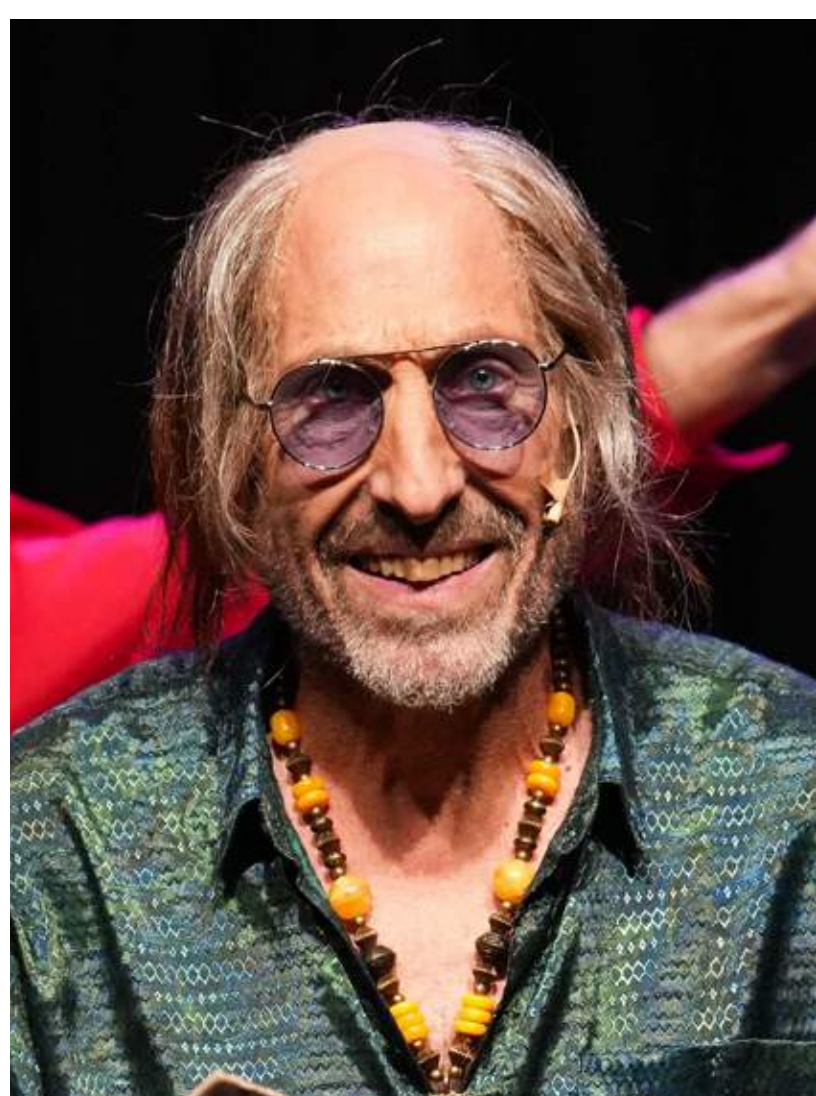
בין תפקידיו: רומיאו ויוליה, פרפרים הם חופשיים, הלוויה חורפית, חתונת דמים. שיחק בתיאטרון דימונה, תיאטרון הפרינג 67 ובסדרה הד קולך (כאן 11). נגן בתזמורת כלי הנשיפה של עומר ממקימי ויוזמי תיאטרון "הקומץ"- תיאטרון אולטרה מינימליסטי המופיע ברחבי הארץ. בוגר מחזור ד' של תוכנית מנדל למנהיגות בתרבות בנגב.

יוהב הייט ג'ימי

בוגר הסטודיו למשחק ניסן נתיב תל אביב 1993.

בין תפקידיו: איפגניה באאוליס, אידיוט לארוחה, טופס 17 (ת' באר שבע). פימה, אברם, איש ואישה אחת, דצמבר, המתאבד, שלוש אחיות, עירם של האנשים הקטנים, ירמה, ים-יבשה-ים (אנסמבל ת' הרצליה). קפה ערבה (ת' בית ליסין). מילאנו(ת' הקאמרי). מריוס (ת' הבימה). רוח ים, בריאת העולם ועסקים אחרים, לילה בקניון, בית הקפה של ירח אוגוסט, בני ערובה, המיליונרית מנאפולי, הברבור(ת' חיפה). הימאליה (פסטיבל עכו). הקרקס של מקס (תיאטרונטון). מסיבת יום הולדת (אנסמבל עתים) אי-שם, בסימן הלוטוס (אנסמבל פספורט). בטלוויזיה: הנערים, רק להיום, אוטונומיות, כיפת ברזל, הצורך, שטיסל, חצויה, דאוס, משמורת, מתי נתנשק, אולי הפעם, חיי כלב, לתפוס את השמיים, טלנובלה בע"מ, הפוך. בקולנוע: משהו יאהב מישהו, הכל מתחיל בים, תהילים, איזה מקום נפלא, המסע הארוך, שחקנים.

הילה לב-ארי דליה

בוגרת תיכון תלמה ילין במגמת תיאטרון ומסלול לימודי משחק במכללת סמינר הקיבוצים, מחזור 2020. **זוכת מלגת קרן שרת, מלגת המונולוג הקומי ע"ש ספי ריבלין וערבי מלגות במכללת סמינר הקיבוצים.**

בין תפקידיה: בכורה (הקבוצה הצעירה של תיאטרון באר שבע ארמפה, תמונע), מלנכוליה (צוותא), פ.י.ת (פסטיבל עכו). קולנוע: מועדון החנונים הסרט, הרפתקה בשחקים, מתחתנת.

עומר שמשוני אבי אלבו

בוגר הסטודיו למשחק ניסן נתיב תל אביב, מחזור נ"ו.

בין תפקידיה: מחוברים לחיים (ת' הקאמרי), איש הכריות (ת' הבימה), בלי ידיים (ת' השעה), אלוף העולם (ת' אורנה פורת). קולנוע וטלוויזיה: "אבו עומאר", "תלאתה", "סקיי 2".

אביב ונטורה אחי

בוגרת בית ספר למשחק בנגב "גודמן", מחזור י"ד.

בין תפקידיה: מניין נשים (ת' באר שבע/ תיאטרון הבימה), בכורה (הקבוצה הצעירה של תיאטרון באר שבע ארמפה, תמונע).

ויקי כהן אתי

בוגרת בית ספר למשחק בנגב "גודמן", מחזור י"ד. זוכת תחרויות מלגה בבית הספר.

בין תפקידיה בתיאטרון: פרפרים הם חופשיים (ת' באר שבע). בין תפקידיה בקולנוע: רעש לוואי (תפקיד ראשי) זוכה פסטיבל "AFINFILM", אוסטרליה, בקטגוריית הסרט הקצר הטוב ביותר.

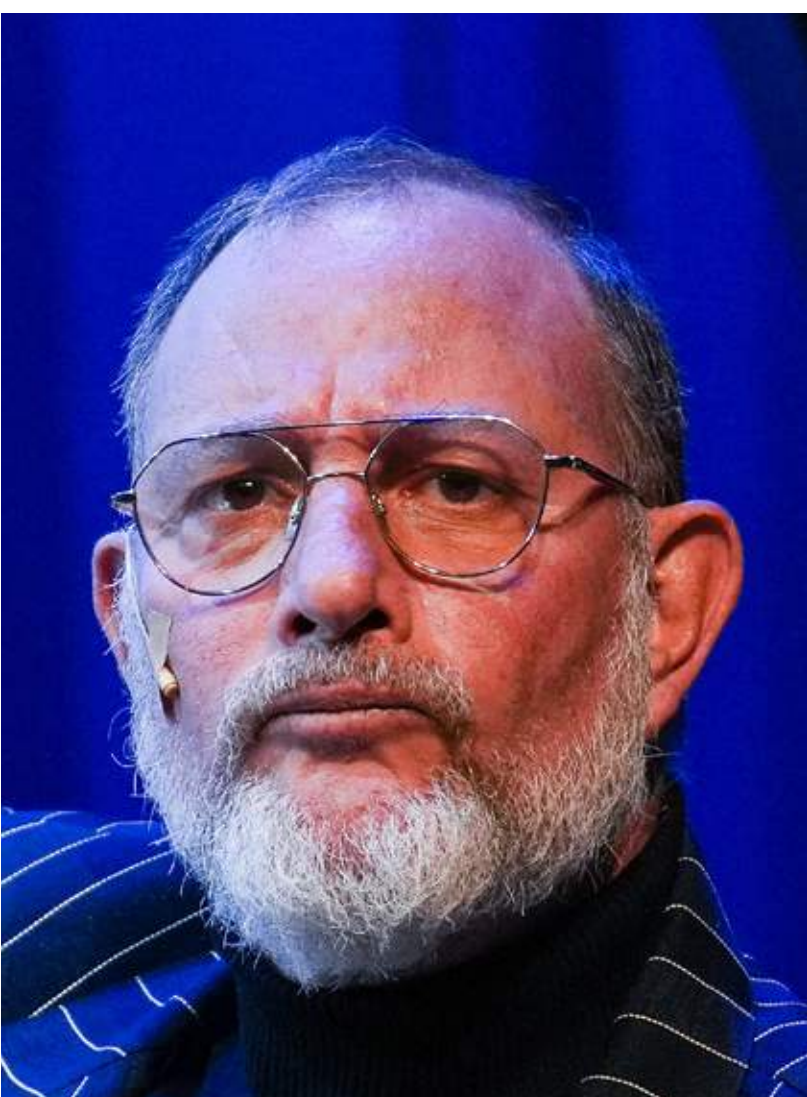
אינה בקלמן אידה

בוגרת הסטודיו לאמנויות התיאטרון מיסודו של יורם לוינשטיין, מחזור 2015. בין תפקידיה: מאחורי הגדר, הדוכסית ממאלפי (ת' הבימה). טלוויזיה וקולנוע: תאג"ד, המלכות, ההרמון, "כדברא, אליפים.

חיים עוז זנאתי מיקי בר/ שומר

בין תפקידיו: אדונן של שתי משרתות (ת' באר שבע), המופע Glow של ליאור כלפון, עוד חבר כזה ואבדנו, ככה זה לא תשובה, המחזמר חגיגה בסנוקר, דרושה עוזרת (מסחרי), המופע שבחי ירושלים של התזמורת האנדלוסית הישראלית, גלות (ת' הנגב), רובין הוד, מולן, מורה לחיים (ת' אורנה פורת, על תפקידיו בהצגה זכה בפרס שחקן משנה לילדים ונוער לשנת 2020), דינה (ת' דימונה), אלי כהן (ת' אורנה פורת). טלוויזיה: מג"ב, שנות התשעים, ג'ודה, מנאייכ, סברי מרנו, קופה ראשית, צומת מילר, רמזור, שנות ה-80, זינזאנה. קולנוע: ישמח חתני, אבינו, כידון, אליס, המשגיחים, כבוד, ג'וליה מיה, דיסטורשן, בלאק ג'ק, פגישה עיוורת. דיבוב לקולנוע: בייבי בוס, מדגסקר 3 - מקרקסים את אירופה, הלוקרס, תזיזו ת'רגליים 2, הדרקון הראשון שלי, מדגסקר 2, מדגסקר.

מנכ"ל

שמוליק יפרח

מנהלת אמנותית

שיר גולדברג

סמנכ"ל כספים

ואדמיניסטרציה

עודד יצקן

מנהל ייצור, הפקות

ותפעול

יואב מהרבני

מנהל טכני מחלקת

סאונד ומולטימדיה

אופיר ספיר

ע. אישית למנכ"ל

דנה קוניו

מנהלת לשכת מנכ"ל

תקוה סקוי

ע. אישי למנהלת

אמנותית

רום רזניק

חברי הוועדה

האמנותית

רותי טון

שחר פנקס

רום רזניק

יועצת וקשרי חוץ

רותי טון

חשבת

רו"ח עירית שטופמאכר

מ"מ חשבת

שרית בובליל

הנהלת חשבונות

אירית שרור

חשבות שכר והנהלת

חשבונות

אילנית דחליקה

מנהלת מכירות אזור

דרום

אושרה דנן

מנהלת מכירות חוץ

ולוח

רונית קריספין

מנהל דיגיטל

מיכאל קושניר

מנהלת פרסום והפקות

אירועים

שני אמור

מנהלת מחלקת מכירות

ושירות לקוחות

אילנית וקנין-בקר

אחראית משמרת ורכזת

הדרכה

חגית שלי

מכירות מנויים

ורד דהן

בת חן סוויסה

מעיין בניה

תמי חיימטוב

עדן נגאוקר

נטלי נווה פרץ

אורלי קדוש

נטלי רפאלוב

שירות לקוחות

מאי בן עזרי

הודיה וולפוביץ

ענבר יעקב

ניקול פנחסוב

אלמה פרייד

רעות לילו

הודיה סברו

ליאור ממן

רכזת בקרת מינויים

יפעת חלילי

דוברות ויחסי ציבור

בת כהן יחסי ציבור

מנהלת מחלקה

חינוכית

שלי ליכט

רכזת תכניות ויזמות

הילה שמואל

רכזת אדמיניסטרציה

מחלקה חינוכית

מזל אבר

רכזות חוגים

ענבל שלום

מנהל הצגה

איציק קריספין

מעצבת ומנהלת

מחלקת תלבושות

ואביזרים

גילי כוכבי

מחלקת תלבושות

ואביזרים

עירית פלדמן

מנהל מחלקת תאורה

שמואל מור

מנהלי במה

אלי יורם

מוטי ברהום

אלעד רחמים

צוות במה

חנוך אברהם

תומר אברהם

אריה לוצאטו

יהודה מלסה

ארבל פורסטר

קובי צמח

אחראית מלבישות

לריטה מיגירוב

מלבישות

יהודית אלקיים

שנית ביטון

אביבית מלכה

מחלקת סאונד

ומולטימדיה

יעקב אבודרהם

אנדריי לומנובסקי

ארטיום קולסניקוב

ניר רובין

תאורה

רותם אבירם

אבי זוהר

אלירן צדיק

גבי פרידריך

הנהלה ציבורית

יו"ר פרופ' אייל שיינר

זיו אופק

אבי אטיאס

ד"ר אנגלרט מאיר

פיני בדש

נעמי בלומנטל

אלי בן סימון

ראובן בן סימון

דניאלה גז

אשר גרינבאום

פרופ' צבי הכהן

אפרת זיו-אספיס

עמירה חיים

עפרה חן

סימה כחלון

גילה לוי

עופר ליפשיץ

עליזה מנור

פרופ' ג'ורג' מרקוביץ

עו"ד מאיר סהר

אריה קליינמן

אמיר רוזנבלט

ד"ר שלומי קודש

יוסי רייך

גלית שביט

ממונה בטיחות

פוזנר בטיחות

ייעוץ משפטי

עו"ד רמה לשם

עו"ד אהוד ערב

משרד רו"ח

חדד ושות'

מבקר פנים

רו"ח אריק קטורזה

רופא התיאטרון

ד"ר מיקי (מייקל) גידון

להצגה צומת וולקן

מנהל ייצור, הפקות ותפעול יואב מהרבני **מנהל טכני** אופיר ספיר

מנהל הצגה איציק קריספין **עוזרת במאי** שני צברי **מנהל במה** מוטי ברהום

תפעול תאורה אבי זוהר **תפעול סאונד** ניר רובין וארטיום קולסניקוב

וידאו אנדריי לומנובסקי **רקוויזיטים** תומר אברהם **תפעול צוגים** קיריל לומנובסקי

מלבישות לריטה מיגירוב ואביבית עמר **בניית תפאורה** סדנת תיאטרון

עריכת תכניה והגהה לשונית רותי טון **צילום סטודיו** אילן בשור

צילום הצגה רדיי רובינשטיין **אריזה גרפית** גיא יעקב ישראלי. 6071x60#israeli

יו"ר אגודת הידידים גב' עליזה מנור

מייסדים

אדמה מכתשים

לוי אריה- הקהילה היהודית של מונטריאול - FEDERATION CJA

לוצאטו אתי וכפיר - לוצאטו את לוצאטו בע"מ

רינה רמות - מתן שירותי בריאות בע"מ

עליזה מנור- ע.ע מנור ייזום, שיווק וניהול בע"מ

ידידים לפי סדר א'-ב'

אברהם עדי ואליזבט, אביסרור אלי וג'ורג'ט - אביסרור משה ובניו בע"מ,
אביסרור גלית וג'קי - אביסרור משה ובניו, רויטל ומרקו אברג'ל - "או.אר 1009 בע"מ",
אופק ורד זיו, איתני רונית ואלדד, אליה רחל ומקס - מגזין ברנז'ה,
אלימלך כוכי ומאיר- אחים אלימלך בע"מ, אמויאל קובי ומיטל - קרן תעשיות,
בדש ארז - ב.ב אפיק, שלומי ועל בהט - ש.י שנבר בע"מ, אבי ומירב ביטון - "נ.ל פרוג'קט בע"מ",
בלהה אדם, בלומנטל נעמי, בן דוד חביב - אפיק מדיה בע"מ, בן כנען סימה וישראל,
בן סימון רינה ואלי, ד"ר ברנר הלל ודורה, גז דניאלה ויוסי, גרינבאום אירית ואשר, דורון מוטי וחני,
חיים עמירה ונתן, חמו שי - עבודות בניה בע"מ, כהן אביב ויוליה, כהן מיכל ושלמה,
כהן שוש ויעקב, כחלון סימה ויעקב, ליליאן עידו ואסתר, ליפשיץ איריס ועופר,
לצר רחל ודר' שמחה, מזור איתי ולירון, ד"ר מייסלוס מקס ורוסיטה,
עו"ד סימונה גולדמן ואריה מימון, בן שמואל יצחק, מרש אדריכלים בע"מ - מרש עליזה ורמי,
נגב מינרלים בע"מ - רזין אלי וניצה, עפרה חן, נגר מיטל ורן, נגר אבלין וגבי - פארק הרכב גבי,
סופרו מירב ויובל, עטר בתיה ופרופ' דן, עמרני עמליה ומנחם, פוגל אירית ומוטי,
צבי תקשורת והוצאה לאור בע"מ - אלוש צביקה וחגית, קארס נורית וסיוון, דיתה ומשה קליינמן,
רוזנבליט אמיר, רוט אנה ואורי, ד"ר גרגורי ריביצקי ואנה צינברג,
רייך יוסי ומרגית בוגן- בית מרקחת הנגב, שדה טל, שוורץ גישרה, שוורץ יוסי - 010 יזמות בע"מ,
שופן יהודית - כימקונטקט ישראל בע"מ, שטרן שי ורוית - חזון סי בע"מ, שמואל שלום,
פרופ' דורית ואלון תבור, תבליני מימון - מימון אברהם ואתי

אפרת ארנון, רון ביטרמן, נעה בירון, אורי בלופרב, אינה בקלמן, ירדן בר כוכבא, אמיר גולדמן,
תמיר גינזבורג, תום גרציאני, אסף דגני, גבריאל דמידוב, אבי דנגור, דקלה הדר, יואב הייט,
אביב ונטורה*, אסף זגה*, חיים זנאתי, איתי חביב**, לוטם חכמון*, יעל טל, אורן כהן*,
ויקי כהן*, רועי כהן, שמעון כהן, נגה כץ, אביב כרמי, הילה לב-ארי, נעמי לבוב, רון מגידיש*,
אברהם סלקטר, אדוה עדני, רוברטו פולק, עמית פרטוק*, ירדן קדוש*, נבו קמחי, אמיר קריאף,
עמית רהב, ניצה שאול, מולי שולמן, אדיר שטיבלמן*, עומר שמשוני, מאי שניידר*,
דני רועי שפירא*, ליאב תורג'מן**

*בוגרי גודמן, בית ספר למשחק בנגב

**תלמידי גודמן

מימין לשמאל: יואב הייט, אסף זגה

VULCAN JUNCTION

Play By **Einat Baranovski**

Based on the Movie By **Eran Riklis**

Script By **Moshe Zonder Amir Ben-David**

Producers **Eran Riklis Mosh Danon**

Directed by **Eldar Gohar Groisman**

Set **Roey Vaturi**

Dramaturge **Shahar Pinkas**

Costumes **Gili Cochavi Ogorinsky**

Musical arrangement **Lior Ronen**

Video Design **Yaara Nirel**

Lighting Designer **Ronen Najjar**

Vocal Coach **Guy Prati**

Stage Fights **Guy Baumhaker**

Assistant Director **Shani Zabari**

Micha Shelly

Uri Blufarb/

Gavriel Demidov Halperin

Lead singer and song writer of the rock band "Genetic Code" (Zofen Geneti)

Avi Elbaz

Omer Shimshoni

Famous soccer player in "Ha'poel Haifa", Shelly's friend and Dalya's boyfriend

Danny Refaeli

Roi Cohen

The band's keyboard player and Classical pianist

Eti Yidgar

Aviv Ventura/

Viki Cohen

Igal's wife

Igal Yidgar

Assaf Yossef Zaga

The band's bass player and a Fire Fighter, married to Eti

Ida

Inna Bakelman

The new waitress in "Vulcan Junction" and a new immigrant from the USSR

Elli Cahana

Dani Roy Shapira

The band's drummer, an admirer of the Prime Minister Golda Meir

Micky Bar

Haim Oz Znati

A successful Agent and record producer from Tel Aviv/ Guard-at the port of Haifa

Jimmy Smith

Yoav Hait

Owner of the Pub "Vulcan Junction", Lived for many years in the USA, was a road manager for famous rock bands

Dalya Ankri

Hila Lev-Ari

A waitress in "Vulcan Junction", aspires to be a journalist, Avi's girlfriend

Synopsis

Set on the eve of the 1973 Yom Kippur War, the house band of the **Vulcan Junction**- a Haifa night club run by a fast-talking Yank- are about to break up or make it big. Which direction they'll head pretty much depends on their charismatic lead singer, Micha Shelly. He's being wooed by commercial interests who have no interest in his bandmates nor in the aggressive hard rock of the period, but Shelly's bandmates have high hopes for a bright future, away from the industrial, working-class suburbs of Haifa they live in.

The five young and confused men and the one ambitious woman find themselves at a crossroads, expected to make dramatic decisions about life, love, careers, family, loyalty and betrayal, unaware that they are on the verge of a war that will shake and traumatize the nation and their own lives forever.

Opening: 20 February 2023, Beer Sheva Theatre

🕒 **1 hour 40 minutes** with no interval

מימין לשמאל: אורי בלופרב

שנות
תרבות בנגב

50

Be'er Sheva
Theater

תיאטרון באר שבע

זוכה "אות בן-גוריון"
לשנת תשפ"ב, אוקטובר 2021,
מטעם אוניברסיטת בן-גוריון בנגב

b7ttheater

www.b7t.co.il תיאטרון באר שבע

*2690

שדרות רגר 41, המשכן לאמנויות הבמה באר-שבע